



**Kapitán
Bartoš
Zasahuje**

2

Hana Militká

Hana  Militká

Kapitán Bartoš zasahuje 2

Ledový Žár



**Román věnuji Jiřímu Halberštátovi a jeho Kvě-
tince**

Hledání

Hledám tě, lásko.

Kde se skrýváš?

Jak tě mám poznat?

Dej mi znamení.

Bojím se však, že s tebou bude
můj život příliš komplikovaný.

Těžko se žije bez tebe.

S tebou však vůbec neumím já žít.

Jen moje touha pohání mě stále.

Nedá mi klidu, chce mě umučit.

Kdo ví, jak vybrat? S kým budeme šťastni?

Kdy přijde klid a uspokojení?

Proč neučí nás nikdo, jak s partnerem žít?

Proč často nevíme, jak vztahy uchránit?

Najdi mě, lásko, ať sám nezhahynu

dříve než poznám velikost a sílu,

kteřou jsi schopna naplnit mě zcela.

Či jsi mi úžasný ten dar navždy odepřela?

Postůj, má láska aspoň ještě chvíli.

At' zahřeji svůj chlad v tvém žáru.

At' rozpustí se ledy.

Chci vroucně milovat. Nauč mě to tedy.

**Nelze nám počítat kdo co „Má dáti“ a kdo komu co
„Dal“.**

Šťastný ten, kdo bez nároků milován, naplno miloval.

Přemýšlel o tom, jestli má jít domů, nebo se mrknout na skok do hospůdky na rohu. Jak se blížil k hospůdce, dostával čím dál větší žízeň. Nějaké pivo by neškodilo.

Objednal si jedno točené.

Díval se z okna. „Druhé jsem si už neměl dávat. Nějak mi dnes nechutná,“ zavolal číšníka.

Venku spatřil krásnou dívku. Všiml si, že jí s baťohu sklouzl svetřík. Nepostřehla to.

Rychle zaplatil a utíkal ven. Zvedl svetřík: „Slečno, něco jste ztratila.“

Zastavila se, nedbale se rozhlédla. Nikoho známého neviděla. Šla dál.

Rozběhl se na ní. Chytil ji za rameno. Ucítil, jak jím projela elektrická jiskra.

Dívka se lekla. Vytrhla se mu: „Co si to dovoluujete?“

Spatřila pěkného urostlého tmavovlasého mladíka s modrýma očima. Okamžitě ji přešlo pobouření. Dokonce se lehce usmála.

„Jen vám chci říct, že jste ztratila svetřík. Sklouzl vám z baťohu.“

S úsměvem poděkovala.

„Dovolte, abych se představil. Jmenuji se Palcát. Erik Palcát.“

Zasmála se. Všimla si, že se ho to nelibě dotklo.

„Promiňte, nechtěla jsem se smát vašemu jménu. Je to jen taková reakce na celou situaci.“

„Nevadí. Nic se neděje. Smích je zdravý.“

„Jmenuji se Slavíková. Dáša Slavíková, ale zpívat neumím. Každého raději upozorňuju předem.“

„Kdysi jsem někde četl, že byl slyšet tlukot slavíka, takže slavíci nezpívají, ale tlučou.“

„Prát se a tlouct mi taky moc nejde. Je však vidět, že jste vzdělanec.“

„Děkuji. Musím přiznat, že mám celé základní vzdělání. Umím číst, psát a počítat. Nemám příliš času na objemné svazky. Rád čtu o cizích zemích. Pospícháte moc? Nechcete se něčeho napít? Zvu vás na kávu, nebo i na něco ostřejšího.“

„Na jak moc ostré mě zvete?“

„Na hodně. Jak budete chtít. Záleží na vás. Třeba na slivovici, nebo na víno.“

Zasmála se. Mrkla na hodinky: „Chvilku bych měla, možná hodinku. Pak musím určitě běžet.“

„Navrhuju zavítat do blízké útulné vinárničky. Tam můžeme přemýšlet, co uděláme s načatým večer,“ usmál se na ni svým neodolatelným úsměvem.

Nechala se vést. Mladík se jí velmi líbil. Má sice jednoho kamaráda, skoro přítele Karla, ale ten je moc plachý. Zatím se dostali jen k polibku. A to ještě musela začít sama. Dřív asi dostudují, než ji pozve někam k sobě.

„Tady v koutku u okna je příjemný malý stůl pro dva. Líbí se vám místo?“

„Ano, je výborné. Můžeme sledovat dění v místnosti i venku. Nikdo na nás moc nevidí. Je tady útulno. Chodíte sem často?“ zeptala se laškovně.

„Ani ne, nemám moc času. Ted' ani nemám s kým.“

Pohlédla na něho zkoumavě: „Nezdá se mi, že byste měl potíže seznámit se s někým.“

„Máte dobrý postřeh. Netrpím nedostatkem přátel, ale pravdivě říkám, že nemám mnoho času. Bývám v práci od rána do večera.“

„Mohu se zeptat, kde pracujete?“

„Jsem cifršíón, úředník v bance. Nepotřebujete náhodou půjčku? Nebo úvěr na dům?“

Zasmála se: „Dům nemám, půjčky si neberu. Možná je lepší spoření, ale nemám z čeho spořit. Ještě chodím na střední, letos končím na gymplu.“

„Co chcete dělat potom?“

„Zkusím medicínu, ale asi mě nevezmou. Prý se tam každý rok hlásí spousta lidí.“

„Tak to vás musím pochválit. Máte před sebou velké plány. Člověk má přemýšlet o vlastní budoucnosti.“

Přišel číšník s jídelním lístkem: „Račte si přát?“

„Pro začátek bych navrhl Mexickou topinku. Co vy na to?“ zeptal se Dáši.

„Říkám jednoznačně ano.“

„Co si račte přát k pití?“

„Máte ráda pivo?“

„Dávám přednost vínu,“ s úsměvem koukla na Erika.

Za chvíli už jim vrchní přinesl láhev vynikajícího desertního maďarského vína jménem Tokaj Szamorodni. Nacvičenými pohyby otevřel víno, dal ochutnat Erikovi. Po schválení nalil dvě skleničky.

„Na naše setkání,“ pronesl přípitek Erik.

„Na tykání,“ usmála se laškovně Dáša. „Přátelé mi říkají Dagi. “

„Já jsem prostě Erik. Moc mě těší.“

Připili si.

„Výborné víno. Moji rodiče měli tuhle odrůdu moc rádi. Jednou si láhev přivezli z výletu do Maďarska. Otevřeli ji na Vánoce. Od prvního ochutnání jsem si tohle víno zamilovala.“

„Je zvláštní. Sice dost sladké, ale výborné.“

Zanedlouho přinesl číšník mexickou topinku. Na topince byla velká vrstva směsi ze zeleniny a kuřecího masa. Jídlo bylo pikantní. Dělalo čest Mexiku.

„Bude velká žízeň. Naštěstí jsme u zdroje. Tuhle vinárnu jen tak nevypijeme,“ smál se Erik.

Čas příjemně plynul. Povídali si hodinu, spíše dvě. Připadali si jako dávní přátelé, kteří se moc rádi vidí.

„S někým se tak krásně povídá, ani se nechce přestat. Naopak jsou lidé, s kterými si nemám co říct.“

„Máš pravdu. Taky jsem tohle zažil. Mohli bychom dělat celou spoustu zajímavých věcí. Nemusíme si jen povídat,“ smál se Erik.

Mrkla se na hodiny: „Promiň, už budu muset jít. Mám dneska opravdu honičku. Hned se vrátím, jdu se přepudrovat,“ vstala. Lehce zavravorala. „Neuvědomila jsem si, že je víno tak silné. Trvala bych na lehčí variantě. Mám ještě moc práce.“

Zmizela na toaletě.

Erik zaplatil.

Doprovodil ji na tramvaj: „Nechceš se třeba ještě stavit na kávu? Udělá ti dobře, probere tě.“

„Možná by pomohla, ale nevidím tady žádnou kavárnu.“

„Čirou náhodou tady mám byt. Právě jdeme kolem. Umím uvařit nejlepší kafe na světě.“

Zasmála se a nastoupila do přijíždějící tramvaje.

Vyděsil se. „Nemám na tebe telefon!“

Zamávala mu.

Ukázal hodinky. Pak pět prstů a pečlivě vyslovil slovo ZÍTRA.

Kývla na souhlas.

Ulevilo se mu.

Dlouho se díval za tramvají.

„Pěkná,“ zhodnotil seznámení.

Cestou si pobrukoval „Škoda lásky, kterou jsem tobě dala...“

Doma si uvařil kávu.

Dlouho do noci serfoval po netu. Psal si s přáteli, především s dívkami. Teprve po půlnoci šel spát.

Do práce dorazil na poslední chvíli.

Cítil se celkem dobře, jen trochu nevyspalý.

Při vzpomínce na Dášu pocítil vzrušení.

Těšil se na jejich shledání.

Těsně před pátou hodinou postával poblíž tramvajové zastávky.

Dáša při vystupování z tramvaje pomáhala nějaké ženě s kočárkem. Moc jí to slušelo.

„Teď to ale vypadá, že ta žena pomáhala Dáše,“ zaznamenal překvapeně.

Vydala se opačným směrem, než on stál. Přidal do kroku.

Lehce ji chytil za rameno: „Kam máte tak naspěch, slečno? Neznáme se odněkud? Nejste náhodou Dáša a netykáme si už od včera?“

„Doufám, že jsem správně pochopila, že máme v pět hodin rande,“ smála se pozorujíc miminko, které se trošku zavrtělo. Upravila peřinku.

Erik ztuhl: „Proč máš s sebou ten kočárek? To je tvoje mimino?“

„Co myslíš? Vadilo by to moc? Sice nejsem vdaná, ale možná hledám tatínka pro svou malou Moničku,“ smála se mu do očí. „Je to moje zlatíčko, vid' broučku,“ pohladila miminko po tvářičce.

Náhle ztratil náladu: „Co budeme dělat? Kam chceš jít?“

„Navrhuji návštěvu místního blízkého parku. Spinká, trošku ji povozíme, můžeme si sednout někde na lavičku a povídat si. Nebo sis naše setkání představoval jinak?“

„Ne,“ zakoktal, „nevím. Myslel jsem si, že půjdeme do naší oblíbené vinárny U Blbouna.“

Rozesmála se.

Hned však ztlumila svůj smích, aby nevzbudila malou: „Opravdu se tak ta vinárna jmenuje?“

Chvilku se procházeli v parku, pak usedli na lavičku.

„Až se vzbudí, budu ji muset nakrmit, možná taky přebalit.“

„Měli bychom jít asi ke mně, tam budeš mít větší pohodlí,“ navrhl s nadějí, že není ještě vše ztraceno.

„Nezlob se, ale pro malou je daleko lepší, když zůstaneme na čerstvém vzduchu.“

„Jak ji chceš krmit? Přece tady v parku nemůžeš kojit?“

„Uvidíš,“ zasmála se, „nech se překvapit.“

Jeho nálada byla na bodu mrazu.

Miminko se probudilo a začalo poplakávat.

Vyndala malou z kočárku a podala Erikovi: „Prosím tě, podrž ji na chvíličku.“

Váhavě uchopil děťátko pod paží a dal si ho na klín. Bylo na něm vidět, jak je neohrabaný.

„Neublížím jí? Je tak maličká. Skoro nic neváží.“

„Neboj, má tuhý kořínek. Hlavně ti nesmí spadnout,“ dodala vážně.

Ponořila se do tašky a vyndala láhev s mlékem. Měla ji v pouzdru, které udržovalo teplotu.

„Nebudeš kojit? Bylo mi divné, že jsi tak klidná tady na veřejnosti. Vůbec mě nenapadlo, že můžeš mít s sebou láhev s krmením,“ přiznal vykuleně.

„Tohle není krmení dravé zvěře. Máme prima papáníčko pro naše zlatíčko,“ usmála se na Moničku. Ta její úsměv opětovala.

Najednou se ozvala rána.

Erik sebou trhl.

Dáša se rozesmála: „Vyvádíš, jako kdybys nikdy nevypouštěl větry. Pro takové malé tělíčko je velká úleva, když se podaří vypustit plyn ven. Ale obávám se...“ převzala opatrně Moničku. Přičichla k zadečku a pochvalně pobrukovala: „Správně, jsi statečná velká holka. Přebalíme tě, zase budeš voňavoučká.“

Několika naučenými pohyby přebalila děťátko: „Buď tak hodný, odnes to do koše,“ podala mu složenou plínku s obsahem.

Byl naprosto zaskočený.

Pak opatrně dvěma prsty uchopil plínu a držel ji před sebou s nataženou paží.

Podívala se za ním pobaveně: „Já ti dám zvat mě na prvním rande k tobě domů.“

Nakrmila Moničku a vložila ji do náruče Erikovi, který se už vrátil.

Na levé rameno mu položila čistou bavlněnou plínku: „Drž ji pěkně svisle, hlavičku jí polož na své rameno. Musí říhnout. Jinak by blinkala.“

Situace ho přestala bavit. Poslechl příkazy a nudil se.

Jakmile si holčička říhla, uložila ji do kočárku.

Chvilí vedla nezávaznou konverzaci.

Pak se podívala na hodinky: „Páni, ten čas letí. Moc hezky se mi s tebou povídalo, ale musíme letět. Malá potřebuje vykoupat, za chvíli zase nakrmit, převléct, dát spinkat. Jestli chceš, zavolej. Tady je číslo mého mobilu. Nežlob se, ale fakt už musíme jít.“

„Představoval jsem si naše rande trochu jinak,“ přiznal se nesměle.

„Promiň, dnes to bylo narychlo. Příště zajistím hlídání,“ loučila se s úsměvem, když jí pomáhal do tramvaje s kočárkem.

Šel domů. Hodil do sebe tři panáky slivovice naráz.

Na počítači si psal s dívkami, ale nějak ho to dnes nebavilo.

Brzy zalehl. V posteli se převracel. Nemohl usnout. Stále se mu před očima objevoval laškovný úsměv Dáši, který se postupně měnil ve výsměšný škleb.

Ráno se vzbudil zpocený a unavený.

„Snad jsem nechytil virózu,“ pomyslel si otráveně. „Určitě to mám z toho přiblblého vysedávání v parku.“

Pak se mu vrátily vzpomínky na včerejší rande.

„Zatracená holka!“ vykřikl našťavaně. „Co si to dovoluje? Nikdo se mnou nebude vláčet, vysmívat se mi. Já jsem ten, kdo určuje, jak bude rande probíhat. S kým se sejdu, koho kam pozvu. Takhle se mnou nikdo jednat nebude!“

Pak našel v kapse lístek od Dáši. Vztekle ho roztrhal a hodil do koše. Měl naspěch, musel do práce. Tam na celou nechutnost zapomněl.

Odpoledne, když se vracel domů, staval se v hospůdce na jedno pivo. Měl divnou náladu, ani nevěděl proč. Cítil jen, jako kdyby chtěl nějakou věc vyřešit a zapomněl na ni. Nemohl si vzpomenout, o co jde. Slíbil snad zavolat nějakému klientovi a uniklo mu to v pracovním chaosu?

„Ano, chtěl jsem zavolat,“ uvědomil si. „Ale komu?“

Vzal si mobil, jen tak namátkou si prohlížel jména lidí. Nic mu to neříkalo.

Doma snědl pizzu, kterou si cestou koupil. Papírový obal šel hodit do koše.

Jeho pohled padl na roztrhaný lístek.

„To je ono! Dáša! Chtěl jsem jí původně volat.“

Vyndal z koše útržky a začal je poctivě skládat. „Co mě vlastně tak moc naštvalo? Ted' tady skládám roztrhaný lístek.“

Věděl, že ho rozčílil příchod s kočárkem: „Na holku s dítětem, která hledá hlavně tátu pro svého cvrčka, se vykašlu. Tohle nemám zapotřebí!“

Nalil si stopku slivovice.

Chvíli přemýšlel.

Pak zavolal Dáše.

Nikdo hovor nebral.

Byl tam záznamník: „Po zvukovém signálu nechte vzkaz.“

Nechtěl nechávat vzkaz. Chtěl s Dášou mluvit, slyšet její hlas, rozznat, jestli si z něho dělá srandu, nebo jak to s ním myslí. Byl rozladěný, že hovor nepřijala. „Možná je uražená. Určitě čekala, že jí zavolám hned odpoledne,“ pomyslel si ironicky.

Pustil si televizi. Nevnímal, co dávají.

Zkoušel jí volat celý večer.

Nezvedla mobil. Nepřijala hovor.

Vztekle si uvědomil, že se mu tahle záležitost vymkla z rukou.

„Sakra!“ zbledl „Bude mít na mobilu napsáno, kolikrát jsem volal. Proč jsem si to neuvědomil dřív?“

Byl naštvaný. Dal si panáka slivovice. Vtom mobil zazvonil.

Podíval se na display: „Je to ona! Nepřijmu hovor,“ rozhodl se. Pak už si jen uvědomil, že říká do telefonu: „Konečně voláš! Mám velkou radost. Nemohl jsem se ti dovolat.“

„Promiň. Dneska jsem byla s kámoškami omrknout módu, projít se po Praze. Mobil zůstal doma.“

„Jasně, nic se neděje.“ Pomyslel si však: „Nebo jste šli omrknout, kdo by se vás ujal? Nějaké hošany do party? Nějaké tatíky k miminům.“

Násilím potlačil neveselé myšlenky. Ucítil, že po ní touží. Domluvili se na druhý den odpoledne.

„Neboj, zítra přijdu sama, bez Moničky. Možná se ti bude po ní stýskat,“ smála se. „Zase v pět.“

Její smích ho rozčiloval.

Zároveň jej přitahoval.

Uvědomil si, že nad ním má zvláštní moc.

Nelíbilo se mu to. Nemohl si však pomoci. Dáša ho přitahovala. Možná i tím, že se vše vyvíjelo zcela jinak, než byl zvyklý.

Rozhodně však nechtěl dítě. Časem určitě, ale teď je na to ještě mladý. Chce si užít svůj život. Nebude se přeci starat o cizí děti. Jen touží Dášu zkrotit, ukázat jí, kdo je tady pánem, jako všem ostatním dívkám.

„Tahle podlehe taky. Ještě se mi nestalo, že by se mnou některá nechtěla do postele. Jen ji musím dostat do správné situace.“

Cítil touhu. Už aby k tomu došlo. Nějak se to namlouvání táhne. Zvykl si, že nejpozději na druhé schůzce jdou k němu domů. Vše proběhne, jak má. Pak se scházejí rovnou u něho doma. Stačí pár skleniček, jedna láhev vína k uvolnění dívky.

„Nevím, čím to je, že se nám po pár týdnech vztah většinou rozpadne. Možná se jedná převážně o povrchní holky. Kdo ví, co vlastně hledají. Tahle je jiná, ale zase nějak moc jiná. Pořád se směje. Jen aby se nesmála mně. Budu muset přitvrdit. Stejně tenhle vztah nebude perspektivní. S tím dítětem to přehnal. Copak si nemohla dát pozor? Musím si koupit nové kondomy, aby na mne neshodila něja-

ké další mimino. Nehodlám platit alimenty jak divý. Musím si dát pozor. Beztrestně z tohohle však nevyjde. Nebudu nikomu pro smích. Dítě nedítě, musí si uvědomit, že když si zahrává, doplatí na to.“

Byl rozhořčený, nezvládal celou situaci. Měl dojem, že se mu takhle holka vymyká. Přesto, nebo možná právě proto, po ní toužil neobvykle silně.

V noci se mu zdály erotické sny. Toužil po Dáše. Ta se však objevovala a mizela. Nemohl ji polapit. Neustále se smála smíchem, který mu vypaloval mozek. Měl neodbytný pocit, že její smích se každým okamžikem zvrhne ve výsměch.

Ráno se vzbudil zpocený a unavený. Chodil po bytě jako tělo bez duše. Ustrkl si trochu kávy, kterou si uvařil a nechal stát na stole.

Vydal se do práce.

Zahrabal se do cifer. Na soukromí zapomněl.

Přiblížil se konec směny.

Píchlo ho u srdce: „Mám rande,“ zaradoval se.

V pět hodin čekal na zastávce tramvaje. Byla v tramvaji a mávala na něj, ať taky nastoupí. Neochotně naskočil. Netušil proč.

„Promiň, včera jsem ti to zapomněla říct. Mám lístky do kina. Nerada bych, aby propadly. Půjdeš se mnou?“

„Co hraješ?“

„Velkého Gatsbyho s Leonardem DiCapriem. Prý bomba, musím to vidět.“

„Tak jo, jdu s tebou,“ řekl bez nadšení.

„Samá komplikace. Ona určuje, co se bude dělat. Ale v kině je tma, třeba se podaří milostná předehra. Potom už to půjde rychle,“ pomyslel si s úsměvem.

Nechytil ji ani za ruku. Měla ruce spojené na prsou a film si naprosto užívala. Chvíli se nějak pokoušel o doteky, ale pak se díval na film.

„Můžu tě pozvat na víno? Nebo na večeři?“

„Jsi velmi milý, děkuji.“ Pohlédla na hodinky: „Musím letět, snad příště.“

Mile se usmála, skočila do tramvaje a byla pryč.

„Sakra!“ ulevil si vztekle. „Vykašlu se na ni. Určitě hledá jen vola, který by se jí staral o mrně a platil jak mourovatý. Kašlu na to!“

Stavil se ve své vinárně na večeři. Moc mu nechutnalo.

Všiml si, že se na něho usmívají dvě dívky od vedlejšího stolu. Neměly žádný doprovod. Každá dopíjela skleničku bílého vína. Zavolal číšníka, zeptal se, co dívky pijí. Poručil jim celou láhev Tramínu. Vrchní ji přinesl překvapeným děvčatům. Nabídly Erikovi přípitek. S úsměvem šel k nim a zeptal se, zda si smí přisednout.

„Jasně! Díky za víno. Nestává se nám často, že by byl někdo tak pozornej,“ hihňaly se.

Připili si na seznámení. Bavili se skvěle. Objednal večeři.

„Takhle má probíhat správné rande. Možná ještě dnes pozvu některou k sobě. Nebo snad obě?“ napadlo ho d'ábelsky.

Večer plynul v dobré náladě. Blížila se zavírací hodina. Už by měl mít jasno, kterou z nich chce pozvat k sobě.

Nevěděl. Pomalu ho to přestávalo bavit.

„Asi už stárnu,“ pomyslel si. „Je mi teprve dvacet pět let. Co to se mnou najednou je?“

Rozešli se v dobrém. Nakonec nepozval k sobě žádnou.

Ráno se vzbudil bez nálady.

„Kašlu na ženský,“ řekl si. „Jsou samý problémy. Kdo se v nich má vyznat?“

Pak si vzpomněl na příjemný večer s Irčou a Stáňou. Škoda, že je nepozval k sobě.

V práci měli napilno. Měnil se počítačový software, někde i počítače samotné. Než zase naskočí práce v plném proudu, bude to chvíli trvat. Banka měla pár dní zavřeno. Všichni se učili obsluhovat nový systém a přenášeli data o sto šest.

Celý týden si na žádnou ženu nevzpomněl.

Pak mu zazvonil telefon. Volala Dáša: „Promiň, prosím tě, že tě otravuji. Nezlobíš se, že ti volám?“

„Vůbec ne, jsem rád,“ řekl o poznání vřeleji, než měl v úmyslu.

„Volám o pomoc. Potřebuji přivést novou ledničku a starou odevzdat do sběrného dvora. Oni sice v obchodě, kde jsem tu novou koupila, mají dovážkovou službu. Dokonce zadarmo odvezou tu starou, ale termíny jsou až za tři týdny. Vyplivla mi lednice a bez ní se dnes člověk neobejde. Znáš to. Zvlášť s miminkem,“ dodala se smíchem.

„Už zase ten její smích!“ pomyslel si vztekle.

„Dobře, není problém. Kdy to potřebuješ?“ slyšel se, jak říká ochotně.

„Máš auto?“

„Jasně.“

„Fajn. Šlo by to třeba dnes odpoledne?“

„Určitě.“

„Zase v pět?“

„Kam mám přijet?“

„Přijedu k tobě tramvají. Počkej na mne na zastávce. Skočíme do auta, budu tě navigovat. Jsi moc hodný. Vytrhl jsi mi trn z paty. Věděla jsem, že je na tebe spolehnoutí. Tak v pět. Díky,“ se smíchem zavěsila.

Připadal si trošku jako pitomec: „Jestli mě náhodou nezneužívá? Ještě jsme se ani nepolíbili a už jí mám stěhovat nábytek,“ pomyslel si hořce.

Přijela tramvaj.

Vystoupila. Rozhlížela se, jako kdyby ho neviděla.

Přistoupil k ní: „Ahoj, tak už jsi tady. Auto mám támhle za rohem.“

Usmála se mile: „Prima. Díky moc. Takhle to proběhne bez problémů. V obchodě nám ji naloží. Doma už to nějak zmákneme. V nejhorsím poprosím souseda.“

V obchodě proběhlo všechno dobře.

Jeli k Botanické zahradě na Praze 2. Měla byt v Trojické ulici.

Uslyšel se, jak se ptá: „Co dělá Monička?“ Vůbec nevěděl, proč se zeptal.

„Zlatíčko se má dobře,“ smála se. „Sestra už čeká.“

„Monička má ještě sestru?“ zašeptal a zoufale vykulil oči.

Smála se na celé kolo: „Kdyby ses teď viděl, jak vyděšeně vypadáš! Ona nemá sestru. Já mám sestru. Jmenuje se Dáša. Nemohla jet s námi. Musí hlídat Moničku.“

„Rozumím tomu dobře? Jste dvě sestry a obě se jmenujete Dáša?“

„Vidím, že v tom trošku plaveš. Ona je Dáša. Já jsem Marie. Doma mi říkají Máša.“

„To není možné. Říkala jsi, že se jmenuješ Dáša.“

„Drahý kamaráde, já se s tebou ještě nikdy neviděla. Vždycky ses setkal jen s mou sestrou.“

„Přece vím, s kým jsem se scházel a pil výborné tokajské víno.“

„Opravdu? Nemůžeš se plést? Já mám miminko a kojím. Mléko v lahvičce pro Moničku bylo moje. Odstříkala jsem ho, aby ji mohla Dáša nakrmit, když ji nedávno vzala s sebou na schůzku. Musela

jsem na školu, dohodnout se na termínech zkoušek. Zbytečně bych malou brala s sebou. “

Celý zezelenal.

Dostala strach, aby neomdlel.

„Prosím tě, uklidni se. Skutečně jsi vždycky hostil mou sestru. Jsme totiž jednobuněčná dvojčata. Maminka nás původně poznala jen podle pihy na zadečku, ale tak daleko jste se asi ještě nedostali, že?“ šibalsky se usmívala.

Měl už toho všeho dost.

„Nezlob se na mne. Chtěla jsem jen na vlastní kůži ochutnat, jaký budu mít pocit, když mě budeš svádět. Promiň. Byla to hloupost. Už to neudělám. Dáša za nic nemůže. Vzala malou a letěla ke svému lékaři na kontrolu. Měla trošku obavy, jestli není těhotná. Šla si jen pro výsledky.“

„Těhotná? Ale my jsme spolu ještě vůbec nespali!“ vykřikl zoufale. Musel prudce zabrzdit. Auto před ním zpomalilo, nepostřehl to včas.

„Prosím tě, hlavně jed' pomalu a opatrně. Nerada bych, aby se stal z mé dcerušky sirotek.

„Promiň. Nevšiml jsem si. Jak by mohla být těhotná?“

„Přece jednoduše. Měla před pár měsíci známost. Pak se rozešli. Bála se, jestli není v tom. Co na tom nechápeš?“

„Myslel jsem, že...“

„Vím, co sis myslel. Asi tě malé děti straší ve spaní. Neboj se, z podání ruky ještě žádná neotěhotněla,“ uklidňovala ho. Nechtěla, aby způsobil nějakou nehodu.

„Vůbec vás od sebe nepoznám.“

Smála se tím nádherným bezelstným smíchem: „Promiň, netušíla jsem, že ti způsobím problém. Už to opravdu víckrát neudělám.“

„Jsi vdaná?“

„Proč se ptáš? Máš zájem?“

„Takhle jsem to nemyslel,“ zakoktal se. „Už abych vyklopil tu pitomou lednici a vypadl,“ pomyslel si. „Zase se dám někdy nachytat na tyhle bláznivé holky!“

Jakmile přijeli k domu, začali vyndávat lednici z auta. Povedlo se jim to bez problémů. Pak už ji pomalu stěhovali do druhého patra. Byla to dřina, ale zvládli to.

Máša začala odemykat, když se dveře otevřely a v nich stála Dáša s Moničkou v náručí.

Erik pocítil vzrušení.

Proti jeho vůli se mu obrázek Dáši s miminkem líbil. Nějak ho ten obraz uklidňoval.

Přestěhovali lednici na místo.

Dáša předala malou své sestře: „Maminko, dnes jsme byly moc hodné, vůbec jsme neplakaly. Moje výsledky jsou taky dobré. Negativní.“

Otočila se k Erikovi: „Zvláštní je, že Monička bezpečně svou maminku ode mne rozezná. Asi podle ní vypadáme každá úplně jinak.“

„Nebo nás rozeznává podle tlukotu srdce. Někde jsem o tom četla,“ dodala sestra.

„Teď už s tebou pojedou já. Máša se nadřela dost.“

Pomalou odnesli starou lednici dolů, nasoukali ji do auta, odjeli do sběrného dvora. Tam jim s ní pomohla obsluha dvora.

Akce byla šťastně skončena.

„Můžu tě pozvat na večeři?“ navrhl Dáše.

„Proč ne? Ráda přijímám. Máša je s malou doma. Líbí se ti malé děti?“

„Nevím. Nikdy jsem o tom nepřemýšlel.“

Šli do vinárny U Blbouna. Dali si večeři a láhev vína. Bavili se výborně. Konečně z něho spadlo všechno rozladění. Byl rád, že jsou spolu. Uvědomil si, že mu chyběla.

Povídali si o všem možném. Odcházeli zároveň s posledními hosty. Vůbec se nepokusil ji pozvat k sobě.

„Uvidíme se zítra?“

„Nezlob se, ale teď se nejméně týden neuvidíme. Máša dělá vyrovnávací zkoušky, studuje dálkově. Každou volnou chvíli budu hlídat. Myslím si, že nebudu mít čas ani na rande s kočárkem. Máme vše rozplánováno na minuty.“

„Nepotřebuješ pomoci?“

„Možná až bude Monička větší. Ale teď - znáš to. Papat, bumbat, čůrat..., je toho ažaž. Obávám se, že se tam mužská síla moc neosvědčí.“

„Co táta Moničky?“

„Bohužel je ženatý. Máša to nevěděla. Nechlubil se s tím. Uznal dceru a platí na ni. To je tak vše, s čím můžeme počítat.“

„Je mi tvé sestry líto.“

„Proč? Je šťastná. Miminko by nikomu nedala. Studia určitě dokončí. Docela ji obdivuju.“

„Nezbývá mi, než držet palce. Měj se moc hezky. Až budeš chtít, zavolej.“

Doprovodil ji domů. Proti všem předpokladům se cítil spokojený.

Po příchodu domů usnul, jako když ho do vody hodí.

V práci si na Dášu ani nevzpomněl.

Odpoledne šel do své oblíbené vinárny. Dal si dvě deci bílého vína a šel spát.

